

# Sommer

## Někde jinde

Potkal ji náhodou pod hájovnou. Bylo mu do smíchu, když ji uviděl stát mezi keříky malin s rukama nad hlavou a s prosebným výrazem v očích. Pomohl jí z trní a dali se do řeči. Nakonec spolu prošli celý les. Ukázal jí, kde roste nejvíce hřibů, kde je možno si pochutnat na lesních jahodách a odkud je nejkrásnější rozhled do krajiny. Než se nadali, přišel podvečer a s ním i černé mraky, věštící studený vítr. Byl překvapen, s jakou samozřejmostí přijala pozvání na kávu. Uchopil ji za ruku a zamířili zpět k hájovně. Sotva vešli dovnitř, přitáhl ji k sobě a políbil. Nebránila se. "Asi z města," usoudil, "tam jsou děvčata zvyklá na rychlé lásky." Potom zapálil svíčku, v kamnech rozdělal oheň a připravil smaženici. Snědla ji s chutí. Rovněž ho překvapilo, jak striktně odmítla alkohol. Po kávě se otřepala, jako by vypila nějaký jed. Najednou měl pocit, že na všem jsou už dávno domluveni. Zcela samozřejmě se svlékla a ulehla do postele.

Teď, když už bylo po všem, ležel na zádech a pokradmu ji pozoroval. Zírala do stropu a usmívala se. V tom úsměvu bylo něco podivného a záhadného, co ho dráždilo. Až zapochyboval, kdo komu vlastně naletěl. "Ale co, zítra vypadne a všechno skončí," utěšoval se. Otočila k němu hlavu. "Jsi hezká," poznamenal, protože nevěděl, co říci.

Pohládla ho po vlasech.

"Ty také," zašeptala.

"Víš, někdy si říkám, kdyby taková noc trvala věčně," řekl tiše.

"Žádná noc nemůže trvat věčně," odpověděla.

"Nebo..., nebo kdybychom se ráno probudili a ocitli se někde jinde, úplně jinde. Zítra by nebylo žádné pondělí, nemusel bych stávat do práce a neexistovalo by nic, jen my dva a okolo nás krásná růžová mlha. Nebylo by to krásné?" řekl zasněně. V duchu se sám sobě divil, jak může plácát takové hlouposti. Vždyť v pondělí je výplata a má naplánovaný báječný večer s jednou kamarádkou, o jejíž přízeň už hodně dlouho usiloval. Vrátil se myšlenkami do přítomnosti.

"Co není, může být," řekla žertovně a po její tváři se opět rozléval ten provokativně záhadný úsměv.

"Nechce se ti spát?" otázel se. Neměl nejmenší chuť vyprávět i ničem.

"Ano, jsem už trochu unavená," zašeptala. Sfoukl svíčku a místnost se ponořila do tmy. Ani ji nechytil okolo ramen, byla mu zcela lhostejná.

"Hlavně, že jsem nějak přečkal tohle nudné odpoledne a nemusel se k ničemu zavazovat," řekl si v duchu. Mezi mraky probleskl stříbrný svět měsíce. Bledé paprsky vykreslily na zdi jemné krajkové záclony. Otočil se na bok a zahleděl se do okna. Najednou měl pocit, jako by se mraky přibližovaly.

"Asi jsem moc utahaný," usoudil a zavřel oči. Sen přišel téměř okamžitě. Zdálo se mu o rozbouřeném moři, uprostřed něhož plula loď a jediným členem posádky byl on. Loď sebou zmítala ve vlnách, hnána neznámo kam. Dostal strach, že narazí na útesy a ztroskotá. Pobíhal po palubě a marně hledal kormidlo. Vtom se z vodní tříště vynořilo obrovské skalisko. Než se nadál, strašlivý náraz s ním mrštil o palubu. To ho probudilo.

Ještě teď slyšel praskání trámů. Seděl na posteli a udiveně se rozhlížel. Oknem pronikalo dovnitř růžové světlo ve vlnách, připomínajících odlesky výstražného majáčku. Podivil se tomu, v těchto končinách nikdy nic takového neviděl. Vstal a přistoupil k oknu. Vytřeštil oči a dlouho, beze slov, zíral do fantastní krajiny, kde kromě růžové mlhy, rozprostírající se do nekonečna jako hustý koberec, nebylo nic. Chtěl něco říct, slova mu však uvízla někde hluboko v hrdle. Pomalu se otočil.

Stála nahá vedle postele a spiklenecky se usmívala.

"Přál sis přece, abychom se ráno probudili někde jinde. Nebo snad už ne?" řekla a on v jejím hlase vycítil bezedný výsměch.

"Víš přece, že jsem to tak nemyslel," zakoktal zmateně.

"To je škoda, moc velká škoda," řekla smutně. Zacloumal s ním pořádný vztek i strach. Bezděčně sáhl po těžkém svícnu a... vtom se uchopila za vlasy a strhla ze sebe lidskou podobu.